

„Második Krisztus”

Assisi Szent Ferenc stigmatizációja

szeptember 17.

Ferenc, ez az angyali férfiú, sokféle munkája után, két évvel égbeköltözése előtt az isteni Gondviselés egy félreeső helyre, Alverna hegyére vezette. Itt szokása szerint Szent Mihály főangyal tiszteletére negyvennapos böjtöt kezdett. Az égi szemlélődés édessége a szokottnál bőségesebben töltötte el. Mennyei vágyak égő lángjától feltűzelve túlon túl érezte azt isteni illetek ajándékait. A magasságokba emelkedett, de nem úgy, mint a fölségnek kíváncsi vizsgálója, akit elnyom a dicsőség, hanem mint hűséges és okos szolgáló, aki az Isten tetszését keresi, amely szerint magát forró vágyódással mindenekelőtt óhajtotta formálni.

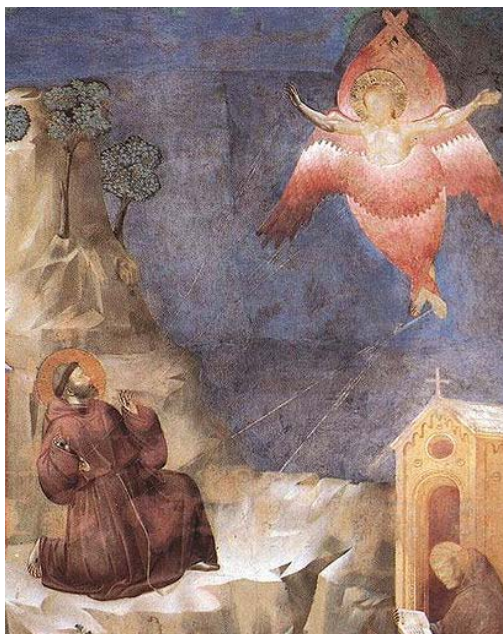
A vágyódások szeráfi hevétől emelkedett Isten felé és az együttérzés édessége mintegy beleolvastotta Abba, aki nagy szeretetében a keresztre feszítést óhajtotta.

Bizonyos reggelen, szent kereszt felmagasztalásának ünnepe körül a hegyoldalban imádkozott, midőn egy hat, fényes és tüzes szárnyú szeráfot pillantott meg, amint az ég magasából ereszkedett le. Mikor iramló repüléssel megközelítette azt a helyet, ahol Isten embere volt, a szárnyak között keresztre feszített ember képe tettszett elő, amint kereszt módjára nyújtotta ki keresztre szegezett kezét és lábát. Két szárny a feje fölé emelkedett, kettőt repü-

lésre terjesztett szét, kettő pedig egész testét takarta. Ezt látva fölöttébb megihletődött, s szíven szomorúsággal kevert öröm hullámozott át. Örült a kegyes tekinteten, amellyel Krisztus szeráf képében nézett reá, de a keresztre feszítés az együtt érző fájdalom törével döfte át lelkét. Igen álmélkodott a kifürkészhetetlen látomáson, tudva azt, hogy a szeráfi lélekben a szenvedés és halhatatlanság nem fér össze. Végül is megértette belőle az Úr kinyilatkoztatását. Az isteni Gondviselés ezzel a látomással mutatta meg Krisztus barátjának, hogy vegye tudomásul, mi-

szerint nem a test vértanúságával, hanem lelkének lángolásával kell a keresztre feszített Krisztushoz hasonlítania. A látomás megszülte szívében a csodás tüzet, testén pedig nem kevésbé csodás jeleket hagyott. Kezén és lábán legott feltűntek a szegek liggatásai, amint azokat kevéssel előbb a keresztre feszített férfiúnak képén látta. Miután Krisztus igaz szeretete hozzá hasonlóná tette őt és Mihály főangyal elkövetkező ünnepére negyven napot föltétele szerint eltöltött volt, Ferenc leereszkedett a hegyről, magán hordozva Krisztus képét, mégpedig nem művészi kéz formázta kő vagy fatáblákon, hanem az élő Isten ujjával testének tagjaiba írva.

Szent Bonaventura: Legenda Maior

EGYHÁZ A VILÁGBAN

MADRID – Világifjúsági zarándoklat

A Keresztút

Nekem, mint történelemtanárnak Spanyolország és Madrid a hatalmas ellentétek színtere. Egyrészt szinte inkvizítor-keményiségű, szigorú katolikus ország és város, másrészt a XX. században a keresztény vértanúk megszámlálhatatlan sokaságának hazája. De a XX. század történelmének igazságához az is hozzátartozik, hogy elmondom: a 30-as évek polgárháborúja idején tízezzel végezték ki - a legkegyetlenebb módszerekkel - a szerzeteseket, a papokat és a megkeresztelteket. Döbbenetes, hogy Spanyolország Nyugat-Európa legnagyobb keresztényüldöző államává lett. Ebbe az országba és ebbe a világvárosba, a vértanúk vérével megszentelt térségbe egy hétig, másfél millió keresztény fiatal zarándokolt el.

Újra igazolódni láttam mindazt, amit a történelemórákon tanítok: Isten nem csak közvetlenül a mai nap látogathat el hozzánk - természetesen ez is megtörténhet-, hanem Isten látogatását a századok nagyságában is meg kell látnunk.

Beszédes már maga a helyszín, amely Isten látogatásának a helyszíne: Madrid. 80 éve, 1931-ben mondatták le a keresztény spanyol királyt, XIII. Alfonzot. Primo de Rivera ugyan köztársaságot hirdetett meg, de az évszázadok során felgyülemlett feszültség, a polgári demokrácia „népfrontos” szölamai a polgárháború kiváltását eredményezték.

Mivel Spanyolország a XIX. századi polgári forradalmat nem élte meg - talán Napóleon kegyetlenségeinek köszönhetően - nem alakult ki a világméretűben hatalmas polgári berendezkedésű állam. Az európai "fejlődésben" alulmaradt.

A baloldal küzdött a hatalom átvételéért, baloldali szlogenekkel és szölamokkal sikert is értek el: győzött a népfront 1936-ban. A legnagyobb ellenség a katolikus

egyház volt, mert a több évszázados értékeket védte. Ezért az egyházat meg kellett semmisíteni. Ezért ölték tízezzel a papokat és a szerzeteseket. (Közülük II. János Pál sok százat a boldogok sorába iktatott.) Madrid, a főváros ennek a hatalmas öldöklésnek volt a színtere.

1931-2011: 80 év elteltével Madrid megkapta azt a kitüntetést, hogy megszervezhette a világifjúsági találkozót. Így Madrid utcáit a közös keresztúton keresztények ezrei árasztották el. Másfél vagy kétfélmillió keresztény ember imádkozott az egykori kegyetlenségek színterén. Vitték a hatalmas KERESZTFÁT, a szenvedés és a vértanúság fáját. Madrid megélhette a csodát. Szinte egy emberöltő alatt - 80 év alatt - élte át azt, amelyet csak Isten jelenlétével lehet megmagyarázni. Isten az IDŐBEN mutatja meg magát, ezer vagy kétezer évben vagy akár századon belül.

Számomra ezen a pénteki, madridi keresztúton úgy volt jelen Isten, ahogyan a történelemben jelen van. Pilinszky írja: Isten időről időre átvérzi a történelem szövetét... A vértanúk véréből áztatott földön, Madridban imádkozott az egész világ. Ez a város Istentől kegyelmet kapott. Azt a kegyelmet, amelyet csak a hit erejében élhetünk meg. Fenséges volt az a keresztút. A 12. állomást ágyúszó ritmikus üteme tette ünnepélyessé. Az ágyúk robbanása a megváltó keresztalál kegyetlenségét, a minden szenvedésben megismétlődő fájdalmat, de a megváltás világot megrázó és megváltoztató tényét is emlékezetbe idézte, szívbe véste - kitörölhetetlenül.

Madrid, amely gyűlölte a Megváltást 80 évvel ezelőtt, most szívszorítóan megélte azt.

Ezt a hatalmas CSODÁT kapta meg ez a város Istentől. A térben és az időben így igazolódik Isten valóságos jelenléte, amelyet nekünk, embereknek adott.

Fr. Tömördi Viktor OFM

Ebben az új rovatban Assisi Szent Ferencnek és az ő követőinek lelkiségét ismerhetjük meg jobban. Egy könyvnek a segítségével indulunk erre a spirituális, lelki útra. Hónapról-hónapra fogjuk követni azt a nyomdokot, amelyen Szent Ferenc Krisztus nyomába lépett.

Ifjú korában Assisi Ferenc inkább még csak tárgya a történelemnek, mely megjelöli, formálja és teremti őt. Csak lassan, éveken át tartó átalakulási folyamatban emelkedik ki belőle, és lesz szabad, cselekvő ember, míg végül aztán azzá a férfivá válik, aki új történelmi korszakot indít el. Közvetlen alapítójává lesz egy sokrétű közösségnek, mely órá hivatkozik. Ez a ferences történelem mindmáig nincsen lezárva: még mindig hatékony, és tervei ugyanolyan újak, mint valaha.

Francesco születése idején, 1182-ben Assisi két, egymás ellen harcoló társadalmi csoportra oszlik: a tehetősebb nemesi rétegre (*majores*) és az alacsony rangú népre (*minores*). A Bernardone család a *minores*-hez, a kisebbekhez tartozik, ahová azok az újjgazdagok is tartoznak, akik majd idővel elnyomják a *majorest*. Később Ferenc megtudja az Evangéliumból, hogy a kisebbek az isteni ígéret hordozói, a nagyok csak akkor, ha kisebbekké lesznek. Ezért adja közösségének a „*fratres minores*”, a kisebb testvérek nevet.

Az, hogy a köznépnak nemcsak semmi jelentőséget nem tulajdonítanak, hanem még emberi méltóságát sem tisztelik, kitűnik abból a szójárából, amely a nemeseket „*boni homines*”-nek, „jó emberek”-nek titulálja. A kisembertől megvonják az ilyen jelzőt, és egyszerűen „*homines populi*”-nak, a „nép

emberé”-nek nevezik. Így mutatkozik meg a kor mentalitása a nyelvhasználatban: születés és vagyon teszi az embert jó emberré. Aki semmit sem tud felmutatni, az értéktelen.

Ezt a felfogást Ferenc később elveti. Az ember értékét teológiailag, Isten szempontjából határozza meg. Egyedül Isten jó, s az ember csak annyiban, amennyiben a kegyelem által részesül Isten jóságából. Vagy más szavakkal: az ember azért jó, mert a jó Isten teremtette. Az ember értéke teremtett mivoltában keresendő, nem pedig vagyonában.

A két réteg közötti összeütközés törvénytörő, mert ha valami más is jelentkezik a születés és a birtok előjogán kívül, ha egy harmadik tényező is hozzásegíthet a hatalomhoz, a jelentőséghez és az értékhez, akkor szükségképpen összecsapásra kerül sor. Ez a harmadik tényező a pénz, mely mindenekelőtt a kereskedők kezében halmozódik fel. A politikai rendszer

szert erőszakkal igazítják hozzá az új gazdasági adottságokhoz.

Ferenc először ebbe a gazdasági forradalomba sodródik bele, mely csupán a birtoklás szintjén örvénylik, és lényegében az egyik dolgot a másikra cseréli fel. Később maga lesz egy szellemi forradalom elindítója, ahol szintet vált: az anyagi értéket szellemi értékre cseréli.

Egyelőre azonban Ferenc még annak a Pietro Bernardonénak, a *minores* egyik képviselőjének a fia, aki kereskedői talentuma révén a városban pénzhez, ezáltal több házhoz, Assisi környékén pedig néhány gazdasághoz jut.

TESTVÉREINK, A SZENTEK

A hónap szentje:

Copertinoi Szent József szerzetes (1603-1663)

Emléknapja: szeptember 18.

Szegény sorsú szülei mélységes hitet, istenfélelmet és az erények szeretetét oltották a szelíd és magábavonuló József szívébe. Az iskolában alig ért el eredményt. Sokkal jobban vonzotta a templom és az istentisztelet; egyre jobban megnyilvánult egy sajátsága és adottsága, amely egész életét meghatározta: gyakran - mintha nem is volna jelen - teljesen magába merült és érzéketlenné vált minden iránt, ami körülötte játszódott le. Ez aztán csakhamar valódi eksztázissá fokozódott. Meglehetősen bizonyossággal tanúsították, hogy hetedik vagy nyolcadik életévében „önkívületbe” esett, s teljesen megragadták belső élményei, mégpedig zenével kapcsolatban. Ezért kapta társaitól a „tátott szájú” gúnynevet.

Hozzájárult mindezekhez, hogy nyolcadik és tizennegyedik életéve között betegségek választották el a külvilágtól és pajtásaitól. Amikor József végül meggyógyult, nem tudta megtanulni, hogy kapcsolatot teremtsen a mindennapi élet dolgaival; belső élményeinek elhatalmasodása és szemlélődő befeléfordulása nem is engedte meg a normális foglalatosságot és életmódot. Arra gondolt, hogy kolostorba lép; tizenhét évesen fel is vették a kapucinusok laikus testvérnek. Gyenge egészsége és a kolostori munkákban való használhatatlansága miatt azonban nyolc hónap múlva elbocsátották.

Örömeire azonban -- némi nehézségek után - szolgaként felvette egy minorita kolostor. Itt megtanult olvasni és írni, s végül becsületessége és jámborsága miatt felvették a rendbe is. 1628-ban pappá szentelték.

Külső élete és szolgálata éppen olyan egyszerű volt, mint azelőtt; belső világossága, egy teljesen egyszerű és erős lélek fénye azonban nem maradhatott elrejtve. A bű-

nösök kedvet nyertek a jóra, a zaklatottak békét, az elnyomottak örömet, a szenvedők vigasztalást és segítséget kaptak tőle. Belső élete azonban különösen eksztázisokban nyilvánult meg, s ezek olyan gyakoriak voltak, hogy életrajzírója elmondhatta róla: „Eksztatikus életet élt.” Lelkét egyszerűen lenyűgözte Isten nagysága és szeretete.

József esetében az eksztázis nemcsak abban állt, hogy szellemi képességeit magához ragadta Isten és kikapcsolódtak érzékszervei, hanem sokszor és hosszasan lebegett is. Levitációnak, lebegésnek azt a jelenséget nevezik, amikor valaki minden külső segítség nélkül a gravitációtól független állapotba kerül. Józsefet sokan látták a föld felett lebegni vagy repülni.

Az általa keltett feltűnés az egyházi előljárók előtt sem maradhatott elrejtve. Józsefet az inkvizíció kivizsgálás végett Nápolyba idézte. Itt semmiféle hamisságot nem sikerült azonban megállapítani, mégis át kellett települnie egy olyan kolostorba, ahol rejtetten élhetett. 1639-ben azután rendi atyjának, Assisi Szent Ferencnek a sírtemploma melletti konventbe került. Tizennégy évig maradt Assisiben.

A formát, ahogy József Isten közelségére válaszolt, az eksztázisra való egészen különleges képessége és adottsága jellemezte. Benne a testi földhözköttöttség és a lelki szárnyalás, a normális érzékelhető élet és a vallási elragadtatás közti egyensúly olyan ingadozó volt, hogy csak egy kis indíték kellett, és máris önkvületbe esett. Legerősebb élménye volt mindennap a szentmise. Közben minduntalan eksztázisba esett, úgyhogy szentmiséje esetleg öt óra hosszáig is tartott. József számára nem fantáziájának játékaról volt szó, hanem annak közelségéről, Akit szeretett.

Utolsó napjaiban eksztázisban feküdt, belső tűz emésztette és így énekelt: „Lelkem, szeress, szeress!” 1663. szeptember 18-án halt meg rendtársai körében.

A templom misztériuma

15. Az oltárkereszt

Már az ősegyházban használták a keresztet (cruz) a liturgiában, de nem az oltárra helyezték, hanem – ahogy sok helyen újabban, a II. vatikáni zsinat után is – az oltár elé vagy mellé. Később került magára az oltárra, a gyertyatartók vonalába, de azok fölfe magasodva, hogy a pap mindannyiszor fel tudjon rá tekinteni a liturgikus előírások szerint, és a nép is jól láthassa. (A szentély elején, a diadalívre függesztett nagyméretű kereszt nem lehetett egyben oltárkereszt – ma már ez megengedett.) Ahogy az oltár magában rejti a kereszt titkát, úgy a kereszt is az oltárét. A szentély oltárkeresztje képi szinten beszél arról, ami az oltárban misztériumos módon van jelen. Más egy fénykép a szerető vőlegényről, és ismét más a jegygyűrű, melyet jegyesének adott. Jézus, a Vőlegény mindhalálig szerette menyasszonyát, az Egyházat, és életét adta érte.

Másrészt a keresztfa az oltár szimbolizmusát az életfa jelképiségevel gazdagítja, beléhelyezkedve az üdvösségtörténet összefüggésébe, az Ádámtól Krisztus második eljövételéig terjedő időszak teológiai történetébe. Láthatunk ősi kereszteteket, amelyekről hiányzik a corpus, helyette levelek sarjadnak rajta, jelezve, hogy Krisztus keresztje fa, mégpedig az élet fája. Az is előfordul, hogy maga az életfa jelenik meg az oltáron, Jézus családfájának képeként.

A Bibliában az életfa szimbóluma az egész kinyilatkoztatást és Isten és ember egész történetét egybefoglalja. Nincs még egy ilyen központi kép, amely ennyire gazdagon

egybefoglalná mindazt, amit Isten mondani, üzeni szándékozik az embernek. Már a Szentírás elején ott áll ez a titokzatos fa: „Az Úristen kisarjasztotta az élet fáját a kert közepén, meg a jó és a rossz tudásának a fáját.” (Ter 2,9) A Biblia utolsó lapjain, a Jelenések könyvének látomásaiban ismét ott találjuk az élet fáját, mint a beteljesülés képét: „A győztesnek az élet fájáról adok enni, mely az Isten paradicsomában van.” (Jel 2,7) Ez a kijelentés kinyilatkoztatás arról,

hogy a templom ideig való, e földhöz tartozó dolog, melyre a mennyei boldogságban, az új teremtésben nem lesz szükség, hiszen ott Isten lesz minden mindenben, de az élet fája, melyről az üdvözültek, a dicsőséges testben feltámadt szentek állandóan táplálkozhatnak, továbbra is megmarad.

A bűnbeesés okozta átkot, mely elzárta az élet fájához vezető utat, egy másik fa oldotta fel, mely ott áll a világtörténelem közepén: Jézus keresztfája. Ez az a fa, mely összeköti a kezdetet és a véget, melyben Isten minden ígérete áldássá teljesült, s melyre hittel felte-

kintve megmenekülünk az őskígyó halálos harapásától.

Azonban a keresztfának nemcsak a gyümölcséből részesedünk, hanem általa Jézus kínszenvedésének és áldozatának részeseivé is leszünk. Maga a mi Urunk szólít fel bennünket: „Aki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét mindennap és kövessen engem.” (Lk 9,23)

E sok egymásra rétegződő, kimeríthetetlen gazdagságú jelentéstartalmat mind-mind magában hordozza az oltárkereszt.

Fr. Barsi Balázs OFM: A templom az időben és az örökkévalóságban c. tanulmánya nyomán

NEM CSAK FIATALOKNAK

A fészek kiürül

Vasárnaponként, amikor csak kettesben ülnek le ebédelni, különösen zavaró. Azelőtt a gyerekek itt nyüzsögtek az asztal körül, a szobában vidám zivaj volt. A vasárnapi ebéd, meg az előtte és utána együtt töltött idő kiadós beszélgetésekre adott alkalmat az elmúlt, meg a következő hét eseményeiről. Most a többi szék üres, a gyerekszobák elárvultak. Minden a helyén maradt, mégis megváltozott az egész lakás, mintha elszállt volna belőle a lélek. A gyerekek kirepültek, üres a fészek.

A szülők élete új szakaszba lépett: ketten maradtak, a soktagú család, amely kettesük házasságára épült, ismét kéttagúvá vált, és ez igen jelentős változás a házaspár életében. Gyakran járul ehhez egy másik változás is, a nyugdíjazás, az aktív munkából való kilépés. Ez a két változás külön-külön is megrázkódtatást jelent, az pedig, ha időben egybeesnek, vagy rövid időn belül követik egymást, radikális fordulatot jelent a házaspár egyéni és közös életében egyaránt. Megváltozik az életritmus, szükségessé válik a mindennapok eddigi struktúráinak átformálása, módosul a szabadidő fogalma, megváltoznak a pénzügyi korlátok is. Eddig semmire sem értek rá, semmire nem jutott elég idő, most egyszerre nem tudnak mit kezdeni idejükkel. Mindez visszahat a két ember kapcsolatára is, komoly próbatétel elé állítva őket. A felkészületlen házaspárok nem értik, hogy miért jelennek meg közöttük súrlódások, miért jelent gondot olyan ügyek elintézése, amelyek eddig magától értődően intéződtek, miért nem sikerül az egyszerű dolgokat egyszerűen megoldaniuk.

A házasságnak ez a fázisa viszonylag új keletű. A meghosszabbodott életkor és a többgenerációs családok eltűnése miatt a „kiürült fészékű” házaspároknak ma hosszabb időre, akár két-három évtizedes páros együttlétre kell berendezkedniük.

Egyéni helyzetük megváltozott, változtak napi teendőik, mások lettek az állapotbeli kötelességeik, áthangolódásra, kapcsolatuk megújítására van szükség. Nagy esélyt jelent ez a két embernek, hogy tovább haladjanak egymás felé, hogy egészen egymásnak tudják adni magukat.

A házassághoz nem tartozik egyszer s mindenkorra érvényes „szolgálati szabályzat”, amelyet betartva nyugodtan, gondoktól mentesen lehet élni. Nincs két egyforma házasság, más a fiatalok házassága, más a gyerekes szülőké, másképp kell alakítaniuk házasságukat a gyerekeiket már szárnyra bocsájtott házaspároknak is.

Amikor még fiatalokként vonzódni kezdtek egymáshoz, elindultak egy úton, az egymás felé vezető úton. Most elértek az út egy fontos állomásához, de korántsem a végállomáshoz. Ha megállnak, sohasem jutnak célba. Újra és újra ki kell mondaniuk egymásra az IGEN-t, naponta újra dönteniük kell egymás mellett. Milyen érett, mennyire más most a szeretetük, mint volt akkor, amikor összeházasodtak! De a szeretet sem érkezett el a végállomására; ha nem növekedhet és gazdagodhat, még állandó sem marad, inkább törékennyé, görcössé válik. Amikor évekkkel ezelőtt az esküvőn IGEN-t mondtak egymásra, tele voltak ideális elképzelésekkel, vágyakkal, tervekkel. Ezek nem mind teljesültek, sok minden maradt töredékes vagy befejezetlen. Hányszor kellett a terveket a körülmények alakulása, a gyerekek érkezése, esetleges sorscsapások vagy a valós lehetőségek jobb megismerése miatt módosítani! Ez a mostani IGEN már nem illúziókra, reménytelen örömekre, hanem kölcsönös bizonyosságra épül: jó hogy vagy, jó hogy ilyen vagy, jó téged szeretni, együtt haladni boldogságunk útján! IGEN, akarom, hogy boldog legyél, akarom, hogy boldogok legyünk, tudom, hogy semmi nem rendítheti meg szerelmünket.

Bíró László püspök, családreferens

„GYARAPODJATOK HITBEN ÉS TUDÁSBAN”

Balázs atya válasza

Kérdés:

A fájdalmas Szűzanya búcsúja közeledik. Mi az értelem és jelentősége annak, hogy Szűz Mária és a szentek közbenjárását kérjük? Mivel több ez, mint ha csak Istenhez imádkozunk?

Balázs atya válasza:

Mi, akik beleszülettünk a katolikus egyházba, szinte olyan természetességgel fordulunk bajainkban a szentek, mint szüleinkhez, testvéreinkhez vagy barátinkhoz. Protestáns testvéreink ezzel szemben azt tartják, hogy nincs szükség a szentek közbenjárására, mert egyetlen közvetítő van Isten és emberek között, Jézus Krisztus. Szerintük azzal, hogy a Szűzanyához és a szentekhez könyörgünk, a szenteket – helytelenül – Isten és a megváltott ember közé állítjuk. Lássuk, mit mond erről Boldog John Henry Newman, aki az anglikán egyházban nevelkedve, majd a kegyelem segítségével hosszú szellemi utat bejárva a szentek tiszteletének teljes elfogadásáig jutott el.

Kutatásai alapján először is – még anglikánként – el kellett ismernie, hogy a katolikus tanítás „bizonyítéka épp annyi erőt (vagy még többet) meríthet az ősiség elvéből, mint egyes olyan tanok, amelyeket mi is vallunk és Róma is vall, például több minden szól az ősiség alapján... a szentekhez való fohászkodás, mint a szentírási kánon egyes könyvei mellett”. Vagyis a szentekhez való könyörgés nem a római egyház által később kitalált gyakorlat, hanem a keresztény hit egyik legősibb megnyilvánulása, melyet a reformáció egyházai mindenestül elvetettek.

A Szentírásban számos példát találunk arra, hogy Isten előtt kedves a szentek közbenjárása - gondoljunk csak Ábrahám alkudozására Szodomáért (Ter 19)

A legnagyobb ajándékot Isten a Boldog Szent Szűz közreműködésével adta nekünk, akinek igenje által testesült meg Isten Fia a földön, s akinek közbenjárása kiváltképp kedves Jézus Krisztus előtt. Ha kétezer évvel ezelőtt Jézus meghallgatta az ő mások érdekében elhangzott kérését, például amikor a kánai menyegzőn elfogyott a bor (lásd Jn 2,3-5), vajon ma miért ne hallgatná meg, ha őhozzá fordulva kérünk lelki adományokat? Közbenjárását kérni annyit is jelent, hogy ő velünk imádkozik, ahogy pünkösöd előtt tette az apostolokkal (Vö. ApCsel 1,14).

Ha nem lehetne kéréssel fordulnia szentekhez, az azt jelentene; hogy beszélni sem lehetne velük. A szentek közössége azonban azért is közösség, mert élő kapcsolatban vannak egymással. Az üdvözültek, a szentek ugyanazon világrendbe tartoznak, mint mi, akik a földön élünk, vagy akik a tisztulás állapotában vannak: mindnyájan ugyanarra a Szőlőtőre vagyunk ültetve, és ugyanazon isteni szeretet jár át bennünket. Ezért naponta imádkozom kedves szentjeimhez, de majd a feltámadás után is szeretnék beszélni a Szűzanyával, Szent Ferencsel, Lisieux-i Szent Terézzel, Boldog Newman bíborossal és rég meghalt őseimmel is. Meg vagyok győződve arról, hogy Isten nem áll majd akkor közénk, mondván: „Nem vagyok én elég neked”, hiszen, ahogy ismét csak Boldog John Henry Newman írja: „Az angyalok és a szentek iránti áhítat az Örökkévaló közölhetetlen dicsőségét éppoly-kevésbé zavarta meg, mint ahogy a barátaink és rokonaink iránt érzett szeretetünk, rokonszenveink sem összeegyeztethetetlenek a Láthatatlannak járó szívből jövő hódolattal, amely valójában nem féltékeny rombolója, hanem megszentelője és felizzítója a minden e világinak.”

Ünnepek és emlénapok

Szeptember

13. Aranyszájú Szent János püspök és egyháztanító
14. Szent Kereszt felmagasztalása
15. A fájdalmas Szűzanya
16. Szent Kornél pápa és Szent Ciprián püspök vértanúk
17. Assisi Szent Ferenc stigmatizációja
18. Copertinoi Szent József ferences
20. Koreai szent vértanúk
21. Szent Máté apostol és evangélista
23. Szent Pió kapucinus
24. Szent Gellért püspök és vértanú
26. Szent Kozma és Damján vértanúk
27. Páli Szent Vince rendalapító
28. Szent Vencel vértanú
29. Szent Mihály, Gábor és Rafael főangyalok
30. Szent Jeromos egyháztanító

Október

1. Lisieux-i Szent Teréz
2. Szent Órangyalok
4. Assisi Szent Ferenc Tranzitusa
6. Szent Brúnó rendalapító
7. Rózsafüzér Királynéja
8. Magyarok Nagyasszonya

Templomunk hírei

Mária út

Idén nyolcadik alkalommal kerül sor a Balatonalmádiból induló zarándoklatra, amely ide hozzánk, Sümegre érkezik a nagybúcsú (szeptember 18.) napjára. A zarándoklat apropója az egykor a Szent Jobb ereklyét őrző kápolna, mely Balatonalmádiban van. Ahogy Szent István felajánlotta a Szent Koronát a Szűzanyának, úgy a zarándoklat gondolata is Szent István szellemében a Szűzanyához elzarándokolni.

Kedves Testvérek!

Provinciánk vezetése úgy találta jónak, hogy idén augusztustól a sümegi rendházba kerüljek Balázs és Paszkál atyák mellé segítségnek. Ezt a döntést örömmel és készséggel fogadtam.

20 éve vagyok ferences, 10 éve pedig pap is. Több helyen szolgáltam már, legutóbb Szeged-Alsóvároson voltam káplán és a gazdasági ügyek intézője.

Itt Sümegen hasonló feladatokat fogok ellátni, valamint ennek az újságnak a szerkesztését. Bízom benne, hogy a testvérek segítségére tudok lenni számos dologban.

Továbbra is a megszokott formával és rovatokkal jelentkezik az újság, némi szükséges módosítással. A tapasztalatok fényében ez változhat: mindenképpen előnyére, semmiképp sem hátrányára. Éppen ezért az észrevételeket (szóban és írásban is) szívesen veszem.

Minden költözés egyben új kezdet is, amely lehetőséget ad arra, hogy „elfeledve a mögöttem lévő dolgokat, nekifeszüljek az előttem állóknak”. Ezzel a Szent Pál-i gondolattal biztatok mindenkit, hogy új lendülettel és Krisztus kegyelmével egyre közelebb jussunk Isten Országához!

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

fr. Hesz Dénes ofm
szerkesztő

Téli menetrend

Nem várjuk meg az óraátállítást, október elsejétől érvénybe lép a **téli menetrend** templomunkban. Eszerint este **5 órakor rózsafüzér** imádság a hívek vezetésével, majd azt követően **fél 6-kor zsolozsma**. A reggeli időpontok változatlanok maradnak.

Megjelenik minden hónapban. ♦ Szerkesztette: fr. Hesz Dénes ofm

Sarlós Boldogasszony Ferences Templomigazgatóság, Sümeg, Szent István tér 7. Telefon: 87/352-983

E-mail: sumegikegy@gmail.com

Lapunk elektronikus változata megtalálható a www.sumeg.ferencesek.hu internetes oldalon.

A kiadásért felel: P. Barsi Balázs OFM